ספר הקנה — סוד סוטה

סוד סוטה.

וגם אמר איש כי תשטה אשתו ונתעוררו חז"ל א"א שזינתה ברצון אסורה לבעלה, ור' יוסי הוא דאמר גירש את אשתו והחזירה מן הנשואין אסורה מן הארוסין מותרת והחכמים אומרים אחד זה ואחד זה אסורה, אלא מה אני מקיים אחרי אשר הוטמאה לרבות סוטה שנסתרה ונשאו ונתנו ואמרו נסתרה פי' נבעלה ולא ידענו פי' נסתרה.

וא"ר יהושע א"ל אל תסתרי עם איש פלוני ואפי' קינא לה בינו לבינה הרי זה קנוי, ואם נסתרה עמו בפני שני עדים אם שהתה עמו כדי לצלות ביצה ולגומעה שהוא שיעור טומאה לדברי ר' עקיבא הרי זו אסורה לבעלה עד שתשתה מי המרים.

אל"ר אשת איש שזינתה באונס למה תהיה מותרת הלא כבר נזנית תחת בעלה ממה נפשך ותו אם קינא לה ונסתרה הואיל וחושש יגרשנה, ולמה אמר קב"ה למחוק שם הקודש עליה וכי אין אשה בעולם אלא היא ורוצה לבררה לו מי לא אמרינן מצא נאה ממנה מגרש, וכ"ת אם אינו רוצה לגרש רוצה הקב"ה לבררה לו, יכפוהו ויגרש הלא אם אמרה אינה שותה והוא רוצה את אשתו אין מניחין אותה עמו אלא כופין אותו ומגרש ה"נ ל"ש, ותו ר' עקיבא שאמר שיעור טומאה לצלות ביצה ולגומעה לא כיון מה הוציא מפיו וכי יש שיעור לדבר והלא אין הדבר תלוי אלא ברבוי האש, אלא דע לך כי ענין הסוטה מאוד הוא נעלם והוא סוד עמוק, וראה והבן בני כי הקב"ה האציל עולמות ע"י חכמה ובינה הם הנקראים אב ואם עליונים רוחניים דקים ונעלמים כי קרובים הם לפני המלך הוא כתר עליון הגוזר ועולם העליון הוא הנקרא הקף הם ז' בני הבינה והם נקראים שמטות שתא אלפי הוי עלמא אלא שאין הנכנס נכנס רק דרך כנ"י אשר היא סגורה סביב לבל יכנס שם ערל טמא וחוטא, ואימתי הגדר וההחומה חזקים בזמן שישראל באמונתם ומדקדקים לחזק דתם אפי' כחוט השערה, ואם אין להם סדר ומושל לדקדק בדתם ולגרש מן ההיקף כל טומאה הנה עשו פרצה בגדר כפי חלק העון שעשו כי כל מה שהוא חוץ מן ההיקף ימין ושמאל כלו יקרא טומאה וע"כ האשה צריכה להיות עם בעלה באמונה בלי הרהורים רעים, ואצ"ל מעשים וגם הבעל צריך לכבדה ולתפשה בכבוד ולהרגילה שלא תהא יצאנית כבודה בת מלך פנימה, ואם היא אינה עומדת באמונה אלא שבע תועבות בלבה והלכה ונסתרה ושהתה שיעור טומאה הוא השיעור שאמר ר' עקיבא לצלות ביצה ולגומעה שצליית הביצה הוא שיעור קיבוץ הזרע מן האמה ויש עדים בזו הסתירה אלא שלא ראו הטומאה, אמר הקב"ה לכהן הוא האיש הדוחה הטומאה לברר הענין ע"י כח השם הוא יהו"ה שכל פעולות ההיקף עם כח ההויות נפעלות, ואין לומר יגרשנה בגט כי לא רצה להפריד בין הנפשות הללו דאפשר שהם זוג אמיתי והם דבוקים והגט מפרידם עולמית, וממה שאם מצא טובה הימנה מגרש אין להקשות בו חלילה שמגרש זאת ונושא זאת, אלא שתיהן כאחת ועד ארבע לא ישיבנה, כי אפשר שאחת מאלו הד' היא צלעותיו ומכחו, כי בתוך המרובע הצלע שהיא האשה מזרח מערב צפון דרום והנה במערב היא האשה, וע"כ ארז"ל נושא אדם אשה עד ד' נשים ואינו מגרש אחת מהן רק אם מרדה ואמרה איני רוצה בך מגרשה ואוכל כתובתה, ולכן יש לו לאדם ליזהר שלא יאמר לאשתו אל תסתרי עם פלוני אפי' בינו לבינה שאם קינא לה בינו לבינה ונסתרה בעדים נאסרה לו עולמית ואם ישנה עמו עובר משום זונה כי אין בזמן הגלות מי סוטה

לבררה, ואם יגרשנה בגט הזה יפריד בין הדבקים ואפשר היא בת זוגו וגרשה והפרידה ממנו עולמית, ואין הדין הזה רק כשאמר אל תסתרי ונסתרה, אבל אם אמר אל תדברי ונסתרה אפי' בעדים אינה שותה ואינה אסורה לו שאין הדבור קנוי, והבן ההיפך קינא לה בסתירה ודיברה אין זה קנוי יש עד אחד בסתירה אינה שותה מ"מ אם רצה לגרש מגרש, ואינה שותה אלא אם יש ב' עדים בסתירה, והכוונה שאין נמחק שם הרחמים לחזור למרים רק בנצח ויסוד שני עדים כובשים הרחמים מלרדת בכנ"י אבל אם זה כובש וזה מתיר עדיין הרחמים כפי החלק, ואם קינא לה ונסתרה בפני עדים ורוצים להשקותה ובא עד אחד ואמר בפני נבעלה עם זה שקינא לה בעלה אין משקין אותה ואסורה לבעלה ומגרש בלא כתובה, ואין לומר זה עד אחד יהא חוץ מב' עידי הסתירה אלא אפי' אם העד הזה הוא מעידי הסתירה ואפי' אשה ואפי' עבד ואפי' שפחה ופסול עדות מדברי סופרים וקרוב מדברי סופרים כל אחד מאלו נאמן להעיד על העומדת לשתות שזינתה אין משקין אותה ואסורה לו עולמית, והסיבה לזה בעבור שיש ב' עדים בקנאה והם הנקראים רגלים לדבר, וכן כ"מ שיש רגלים לדבר יש לחוש לכל איסורים שבתורה והוא שנאמר ועד אין בה ואז"ל כ"מ שנאמר עד הרי כאן שנים והכי קאמר שנים אין בה בטומאה אבל אחד יש בה אסורה מאחר שיש ב' עדים כשרים בסתירה, א"ל ר' וכי בכל מקום שנאמר עד הרי כאן שנים א"כ דהכי הוא יכתוב ע"פ עד יומת המת לא יומת ע"פ עד אחד אלא מדאיצטריך למכתב ע"פ שנים עדים יומת המת ש"מ שאין משמעות עד התם שהוא שנים, מה תאמר מדאיצטריך לומר לא יקום עד אחד באיש אחד דכתב רחמנא למה לי, אלא לומר כ"מ דכתיב עד סתם הרי כאן שנים והוא בנין אב לכולם לאו הכי הוא, אלא מדאיצטריך א' לומר לך עד א' אינו מוציא ממון אבל כ"מ שנאמר עד א' הוא עד שיפרוט לך הכתוב כענין שנאמר ע"פ שנים עדים ימות המת (הג"ה מה שכתב עד אחד אינו מוציא ממון ר"ל בעדות מיוחדת שכל אחד מהעדים ראה בפני עצמו ולא ראו שניהם בבת אחת וזה נקרא עדות מיוחדת ע"כ ההגה"ה), א"ל בני א"כ לא ימות ע"פ עד אחד דכתב רחמנא לעדות מיוחדת למה לי לשתוק מאחד ותבוא בק"ו השתא במוציא ממון אינו מועיל עדות מיוחדת במיתת נפשות לא כ"ש.

א"ל ר' אי משום הא לא קשיא דאי שתק רחמנא מאחד דכתיב גבי מיתת נפשות הוה אמינא אחד דכתב רחמנא דמוקמינן האידנא לגבי ממון הוה מוקמינן לגבי נפשות לומר לך עדות מיוחדת לגבי נפשות אינו מועיל, וכדי שלא תאמר דוקא לגבי נפשות אינו מועיל אבל לגבי ממון מועיל כתב רחמנא אחד לגבי ממון לומר לך שאינו מועיל אף לממון, וא"כ אימא כ"מ שנאמר עד סתם אחד הוא ויקשה למ"ד שעדות מיוחדת מועיל להוציא ממון, א"ל בני ואימא אחד הנפשות לעדות מיוחדת ואחד דממון לומר עד סתם הרי כאן שנים, א"ל ר' מאי חזית לומר כך, א"ל בני כוונת הענין הוא בהיות פירוד והפסק בין נצח ויסוד שהם העדים אין מדת הדין הרפה פועלת דין מכח פחד להמית כי ההפסקה מפסיק ביניהם הוא השפעת ההוד מ"מ הם משפיעים בכנ"י שלא לעשות דין מות, וע"כ עדות מיוחדת אינו מועיל להמית על ידיהם מ"מ ההפסק שהוא השפעת ההוד המוריד מפחד הנקרא ממון אל כנ"י מועיל לעשות דין להוציא ממון הבא בכנ"י וע"כ הוא דאחד האמור בממון לא איצטריך אלא לומר לך דעד סתם הרי כאן שנים, אבל לעדות מיוחדת אין הדין נותן הכוונה נצח ויסוד עדותם לענין השפעת הרחמים ושניהם נקראים עד כענין אדם המודה בשנים ואי לא דכתב אחד לא ידענו כוונת הענין ועד אחד הוא נצח לבדו המחייב שבועה כי הוא על שבועה דכנ"י נקרא שבעה: